

rikády, namaloval kladivo se srpem. „Za tohle se tenkrát fackovalo, co?“

„Ba, taky se fackovalo,“ vzdychl pan Brůček, „holt se dělaly blbosti, že jo?“

A podali si druh druhu smotek cigarety, policajt, bolšán Franta a kamarád Nederland, Nederland.

V půl desáté to začalo.

K prostřední barikádě doběhlo příkrčené děvče v uniformě tramvajačky.

„Parťáku, vzkazujou vám mládenci z obecních domů, že se Němci stahujou zahradama dolů k řece.“

Nastřežil oči na druhou stranu. Ratatata, ratatata, začaly na první barikádě odklepávat svůj rytmus automaty. Tak už to soudruzi vědí... Jednotlivé výstřely pušek, ostré jak prásknutí biče, proklepávaly křoviska. A zase mezery hlubokého ticha, jako by jedni i druzí nabírali dech. Pan Brůček melancholicky popotáhl, sáhl po své pušce a zabručel:

„Mělo by se tam jít... beztoho sou tam samý zele náčí!“ a už se hrnul k úzké šterbině při okraji barikády. Franta ho chytil za ruku:

„Jen počkejte, pane Brůček, ono na nás taky dojde!“ Pan Brůček se zasmušile stáhl zpět jako muž, kterému je krivděno, vrazil zaťaté pěsti do kapes policajtského pláště a posteskl si:

„Šest let se na to člověk těší, a nakonec ho nenechají ani vystřelit.“

Tramvajač, jenž byl na obhlídce s divadelním kukátkem, zasakroval. Když se obrátil ke kamarádům, podivili se jeho zsinalostí.

„Bestie,“ řekl hlasem docela rozlomeným, „poslaj na nás dva tanky!“

Kudrnatý četař je uviděl první.

Zakryty pobřežními chalupami, postupovaly dvě železné obludy k mostu. Hluboké chrčení motorů se zvedalo, jak přidávaly plyn. Hlavně kanónů jak ukazovácčky mířily zrovna sem, na jeho hromadu prken, na jeho deset mládat.

„Hošci, teď nastane ta pravá veselice,“ řekl jim s úšklebkem. Bylo mu jasné, že je konec.

„Doroste, možná že budeme muset čelem vzad. Anebo taky už vůbec ne.“

Chlapecké ruce sahaly po rukojetích granátů. Pro všechnen případ.

„Počkat, jen mi to nerozberte!“ bránil se jeden z nich. Vytáhl z kapsy motouz a začal jich svazovat deset dohromady.

„Eště mě neviděl, co? Eště sem krytej?“

Proplížil se barikádou, tiskna balíček na prsa. Každý z nich chápal, kam Jarda jde. Ne, ještě ho Němci ne uviděli. Sunul se blátem vozovky, pak sklouzl užovčím pohybem do travnaté strouhy. Ani jím nedal sbohem. Zbledli a roztrásli se vnitřní zimou. Poprvé v životě na ně opravdu sáhla smrt. A ten tam vpředu, Jarda, zkažený septimán a soustružník, má taky náš strach?

Za pět minut bylo po všem. Viděli ho, jak se vztyčil, jak vši silou hází balík pod zvednutý předek tanku. Zatrásla jimi rána. Vyskočil plamen, olízl celý předek obludy, vzepjal se. Najednou ji měl v ohnivých drápech. „Hurá!“ zalykali se štěstím.